

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 556/2021-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky spoločnosti **City Hotel Bratislava s. r. o.**, Seberíniho 9, Bratislava, IČO 45 956 316, zastúpenej advokátskou kanceláriou **PETKOV & Co s. r. o.**, Šoltésovej 14, Bratislava, IČO 50 430 742, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Ivan Petkov, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 232/2017 z 21. marca 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 23/2020 z 31. marca 2021 a im predchádzajúcemu postupu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia a im predchádzajúcim postupom. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 10 C 47/2016 z 2. marca 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zaviazal sťažovateľku, aby organizácii kolektívnej správy práv (ďalej aj „žalobkyňa“) zaplatila sumu 16 048 eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť neoprávneným požitím predmetov autorských diel formou verejného prenosu.

3. Krajský súd na základe odvolania sťažovateľky rozsudkom č. k. 6 Co 232/2017 z 21. marca 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) v napadnutej časti potvrdil rozsudok okresného súdu.

4. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. e) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Cdo 23/2020 z 31. marca 2021 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) odmietnuté ako neprípustné.

II. Argumentácia sťažovateľky

5. Krajský súd podľa názoru sťažovateľky nepreskúmal rozsudok okresného súdu v takom rozsahu a z takých dôvodov, ako to sťažovateľka žiadala v odvolaní, čím jej odoprel spravodlivosť a porušil jej právo na účinný prostriedok nápravy. Krajský súd neposúdil dôvodnosť odvolania v zmysle § 365 ods. 2 CSP.

6. Krajský súd sa nezaoberal dôvodnosťou námietok sťažovateľky vo vzťahu k vecnej nesprávosti výrokov I až III rozsudku okresného súdu (ktorým okresný súd zamietol návrhy sťažovateľky na prerušenie konania) a ani sám konanie neprerušil, čím došlo k zásahu do legitímnych očakávaní sťažovateľky o postupe súdu pri aplikácii práva. Okresný súd zamietol návrhy sťažovateľky podľa § 162 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP na prerušenie konania (výroky I, II a III rozsudku okresného súdu) a výrokom IV rozhodol vo veci samej. Sťažovateľka podala odvolanie proti výroku IV rozsudku okresného súdu, pretože výroky I až III rozsudku okresného súdu nemajú povahu rozhodnutia vo veci samej, a preto Civilný sporový poriadok proti nim podanie odvolania nepripúšťa. Sťažovateľka teda nemohla odvolaním napadnúť výroky o zamietnutí jej návrhov na prerušenie konania, avšak dôvodnosť odvolania oprela o § 365 ods. 2 CSP, čím prejavila svoju požiadavku, aby odvolací súd preskúmal aj vecnú správnosť predmetných výrokov. Krajský súd napriek uvedenému konštatoval (bod 15 odôvodnenia), že sťažovateľka odvolaním napadla iba výroky IV a V rozsudku okresného súdu. Poukazujúc na uvedené, považuje sťažovateľka závery krajského súdu za nepreskúmateľné.

7. Sťažovateľka je presvedčená, že v čase vydania rozsudku krajského súdu existoval minimálne jeden dôvod na obligatórne prerušenie konania, a preto je jeho rozsudok predčasný. Osobitne sťažovateľka poukázala na dôvod prerušenia konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, ktorý uplatnila z dôvodu, že [REDACTED] začal konanie pre dôvodné podozrenie zo zneužívania dominantného postavenia žalobkyne okrem iného aj vo forme neprímeraných cenových praktík. Pokiaľ okresný súd ani krajský súd z tohto dôvodu konanie neprerušili, konali tak nad rámec svojej právomoci, čo malo negatívny vplyv na postavenie sťažovateľky z hľadiska absencie jej materiálnej ochrany. Konajúce súdy priznali žalobkyni nárok, o ktorom existovali v čase rozhodovania dôvodné pochybnosti, či nemá svoj základ v správaní žalobkyne, ktoré je zákonom zakázané.

8. Rozsudok krajského súdu je arbitrárny aj vo vzťahu k procesu dokazovania, najmä hodnotenia dôkazov v takej miere, ktorá je nezlučiteľná s právom na spravodlivý súdny proces, kontradiktórnosť konania a rovnosť účastníkov v konaní. Krajský súd vzal za základ svojho rozhodnutia skutkové závery okresného súdu, ktoré vyplynuli z nesprávneho hodnotenia rozsahu dôkazného bremena sporových strán, zo svojvoľného hodnotenia dôkazov a z nedostatočného prihliadania na skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo. Krajský súd (a predtým okresný súd) pochybil, pokiaľ existenciu určitých skutočností vyvodil z dôkazov,

ktoré neboli spôsobilé tieto skutočnosti preukázať. V právnej veci sťažovateľky došlo aj k svojoľnej aplikácii právnych predpisov.

9. Sťažovateľka v súdnom konaní spochybnila aktívnu vecnú legitimáciu žalobkyne. Krajský súd, ako i okresný súd mylne vychádzali z predpokladu, že žalobkyňa ako organizácia kolektívnej správy práv automaticky a bez ďalšieho zastupuje tých autorov vo vzťahu k tým dielam, ktoré boli predmetom verejného prenosu. Konajúce súdy nevzali do úvahy, že žalobkyňa môže nositeľa autorských práv zastupovať výlučne na základe dohody. Podľa názoru sťažovateľky v konaní nebolo preukázané, že žalobkyňa má uzatvorenú dohodu s oprávnených nositeľom práva, že došlo k neoprávnenému použitiu takého diela a k zvereniu správy k týmto dielam oprávnenými nositeľmi práv na základe písomného oznámenia. Na preukázanie aktívnej vecnej legitimácie v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia musí žalobkyňa tvrdiť a aj preukázať, ktorých oprávnených nositeľov práv zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany, a tiež to, že sú to práve tie predmety ochrany, ktoré sťažovateľka v rozhodnom období neoprávnene použila. Konajúce všeobecné súdy na argumentáciu sťažovateľky týkajúcu sa aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne neodpovedali.

10. Sťažovateľka ďalej namietala, že žalobkyňa nepreukázala existenciu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to z dôvodu nepreukázania existencie verejného prenosu v ubytovacom zariadení sťažovateľky. Žalobkyňa si v konaní nesplnila povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť pre ustálenie záveru, že vzťah z bezdôvodného obohatenia skutočne vznikol a ani v akom rozsahu došlo k bezdôvodnému obohateniu. Žalobkyňa sa v konaní obmedzila iba na tvrdenie, že sťažovateľka prevádzkuje ubytovacie zariadenie, v ktorom má inštalované televízne prijímače určitého počtu. To však neznamená, že v zariadení sťažovateľky boli ubytovaní hostia v rozsahu obsadenosti celého ubytovacieho zariadenia počas celého žalovaného obdobia. Ak na izbe nie je nikto ubytovaný, nemôže dochádzať k verejnému prenosu. Nemožno priznať právnu ochranu stavu, keď skutočne nedochádza k verejnému prenosu, a to len pre fyzickú prítomnosť zariadenia na izbe. Súd si nemôže dotvárať skutkový stav a bez dokazovania priznať žalobkyňi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu, ktorý zodpovedá úplnej obsadenosti ubytovacieho zariadenia počas celého žalovaného obdobia, nezohľadňujúc, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia sa mení. Bez preukázania existencie novej verejnosti a jej rozsahu nemožno považovať žalobkyňou uplatnený nárok za dôvodný.

11. Sťažovateľka v dovolaní podanom podľa § 420 písm. f) CSP preto dôvodila, že krajský súd nepreskúmal jej odvolanie v rozsahu požadovanom sťažovateľkou. Najvyšší súd sa namietanou vadou adekvátne nezaoberal, iba uviedol, že výroky I až III rozsudku okresného súdu v odvolaní napadnuté neboli, a preto sa nemôže zaoberať týmito námietkami sťažovateľky. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol, opierajúc sa o nesprávne a svojoľné závery krajského súdu, ako aj na základe svojho zmätočného postupu a rozhodnutia. Dovolací súd sa nevysporiadal so zásadnou dovolacou argumentáciou sťažovateľky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie rovnosti strán (čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6

ods. 1 dohovoru), ako aj práva na účinný opravný prostriedok (čl. 13 dohovoru) rozsudkom krajského súdu, ktorým bol v napadnutej časti potvrdený rozsudok okresného súdu o uložení povinnosti sťažovateľke zaplatiť žalobkyni ako organizácii kolektívnej správy majetkových práv na použitie diel autorov z titulu vydania bezdôvodného obohatenia sumu 16 048 eur s príslušenstvom. Súčasne boli porušené totožné práva sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo ňou podané dovolanie odmietnuté ako neprípustné.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom:

13. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom, ústavný súd uvádza, že jeho preskúmaniu bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorého obsahom je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, ktorých porušenie namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

14. Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila, a jej námietky obdobné námietkam uplatneným v ústavnej sťažnosti preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací.

15. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu a jemu predchádzajúcemu postupu odmietol pre nedostatok svojej právomoci na ich prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Ústavný súd, berúc do úvahy argumentáciu sťažovateľky vo vzťahu k postupu krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutí okresného súdu o zamietnutí návrhov sťažovateľky na prerušenie konania podaných podľa § 162 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, považuje za potrebné dodať, že dôvodom na zrušenie rozhodnutia vo veci samej môže byť aj okolnosť, že jeho vydaniu predchádzalo vydanie právoplatného uznesenia procesnej povahy, ktoré je postihnuté niektorou z vád podľa § 365 ods. 1 CSP a má vplyv na rozhodnutie vo veci samej v takej miere, že spôsobuje jeho vecnú nesprávnosť. Môže teda ísť aj o rozhodnutie procesnej povahy, proti ktorému zákon podanie odvolania nepripúšťa, ako to je pri rozhodnutiach o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Ústavný súd konštatuje, že v prípade sťažovateľky prieskum uznesení okresného súdu o zamietnutí jej návrhov na prerušenie konania bol implicitne poskytnutý v rámci riešenia meritórnych otázok podstatných pre konanie, ktoré v sebe tento prieskum zahŕňali. Ak by odvolací súd pri hodnotení postupu okresného súdu dospel k záveru, že tento bol v rozpore so zákonom v intenzite, ktorá spôsobila vecnú nesprávnosť meritórneho rozhodnutia, mohol by v zmysle § 389 ods. 2 CSP len zrušiť odvolaním napadnuté rozhodnutie vo veci samej,

k čomu v právnej veci sťažovateľky nedošlo. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že v rozhodnom čase bolo vedené konanie pred [REDAKOVANÉ], ktorého výsledkom mohlo byť rozhodnutie o zneužití dominantného postavenia žalobkyne na trhu v súvislosti s neprímeranými cenovými praktikami pri stanovovaní obvyklej licenčnej odmeny, a preto bolo dôvodom na pozitívne rozhodnutie o prerušení konania okresným súdom, resp. krajským súdom, ústavný súd dodáva, že túto otázku (v kontexte zneužitia žalobkyňou v konaní uplatňovaného práva) sú, resp. boli konajúce súdy oprávnené riešiť ako prejudiciálnu podľa § 194 CSP. Prípadné právoplatné rozhodnutie tohto orgánu štátnej správy (ktorým by pozitívne rozhodol o zneužití postavenia žalobkyňou) môže byť následne dôvodom na podanie návrhu na povolenie obnovy konania [§ 397 písm. a) CSP], ak sa preukáže súvislosť medzi uplatneným nárokom a takým správnym rozhodnutím.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom:

17. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie z dôvodu, že rozhodoval nesprávne obsadený súd [§ 420 písm. e) CSP] a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces [§ 420 písm. f) CSP].

18. Ústavný súd už judikoval, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018) – k takému záveru môže viesť len ústavne neudržateľný výklad zákona najvyšším súdom v otázke prípustnosti dovolania.

20. Po citácii všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania vymedzenej v Civilnom sporovom poriadku pristúpil najvyšší súd v napadnutom uznesení k posúdeniu prípustnosti sťažovateľkou podaného dovolania v zmysle § 420 písm. e) CSP, ktoré odôvodnila tým, že súdy nižších inštancií neprerušili konanie a nepredložili prejudiciálnu otázku Európskemu súdnemu dvoru, hoci takú povinnosť mali, a tým sťažovateľke odňali právo na správne obsadený súd. Najvyšší súd predmetný dovolací dôvod posúdil ako neopodstatnený, pretože sťažovateľka v odvolaní proti rozsudku okresného súdu

výroky o zamietnutí jej návrhov na prerušenie konania nenapadla, a preto sa touto otázkou nemohol zaoberať (k tomu doplnkovo pozri bod 16 tohto odôvodnenia).

21. Dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP sťažovateľka odôvodňovala nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu (ako i rozhodnutia súdu prvej inštancie) vo vzťahu k posúdeniu otázky aktívnej vecnej legitímácie, ako i samotnej existencie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a nevykonaním ňou navrhovaných dôkazov. Najvyšší súd uviedol, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú sťažovateľkou namietanú procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. V súvislosti s tou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej najvyšší súd, argumentujúc ustálenou judikatúrou, uvádza, že pri posudzovaní dovolania podľa § 420 písm. f) CSP sa procesným postupom rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní, ústavný súd poukazuje na svoje nedávne rozhodnutia (pozri nálezy sp. zn. I. ÚS 116/2020 a sp. zn. II. ÚS 120/2020), ktoré predmetné právne názory modifikovali. Súčasne ústavný súd dodáva, že aj právny záver najvyššieho súdu o tom, že dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nemôže spočívať v nedostatkoch odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia a zakladá len tzv. inú vadu konania, poukazujúc na judikát R 2/2016, bol aktuálnou judikatúrou ústavného súdu tiež prekonaný (pozri uznesenia sp. zn. IV. ÚS 314/2020 a sp. zn. IV. ÚS 105/2021). To však na posúdení ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vzhľadom na uplatnený dôvod prípustnosti dovolania a prieskum tomu zodpovedajúcej otázky najvyšším súdom v jeho podstate nič nemení.

22. V naznačenom kontexte ako nedôvodnú posúdil dovolací súd námietku nedostatkov v procese dokazovania, ktoré však nemôžu viesť k zmätočnosti napadnutého rozhodnutia, ale nanajvýš k nesprávnemu rozhodnutiu. Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP tak nie je nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (treba dodať, že to neplatí pre absentujúce alebo výrazne nedostatočné, resp. arbitrárne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v otázkach, ktoré sú preň podstatné, vrátane otázok súvisiacich s dokazovaním podstatných skutočností pre rozhodnutie).

23. Prihliadajúc na relevantné časti napadnutého uznesenia, ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v procesných kódexoch, ktoré bol najvyšší súd v čase svojho rozhodovania povinný na daný prípad aplikovať [aj keď s výnimkou všeobecnej charakteristiky prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP], čo však bolo reparované následným vecným posúdením dotknutej dovolacej námietky zmätočnosti, v rámci ktorej najvyšší súd uviedol, že „*dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení*“, ako aj poukázal na vzájomnú prepojenosť oboch rozhodnutí súdov nižšej inštancie. Uvedené platí bez ohľadu na formálne odmietnutie dovolania sťažovateľky pre neprípustnosť, pričom odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je ústavne

udržateľné vzhľadom na sťažovateľkou uplatnený dôvod prípustnosti dovolania, ktorým bola výlučne zmätočnosť (a nie nesprávne právne posúdenie otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, čo by malo vo vzťahu k otázkam uvedeným v bode 21 tohto odôvodnenia iné, hlbšie dimenzie).

24. Najvyšší súd teda rozhodol o dovolaní zákonom predpokladaným spôsobom, rešpektujúc pritom citovanú relevantnú právnu úpravu vzhľadom na jej účel. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu tak nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, a jeho právne závery považuje ústavný súd ešte za ústavne udržateľné.

25. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nie je sama osebe postačujúca na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup všeobecného súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V takom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

26. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a ako takú ju v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Ústavný súd v namietanom uznesení nezistil ani taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na rovnosť strán. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd. To, že rozhodnutie spravidla vyznieva v neprospech jednej zo strán, nemôže byť zásahom do rovnosti strán, ale ide o prirodzený výsledok sporového konania.

28. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia práva na rovnosť v konaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľky na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (rozhodnutie ESLP vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010,

IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 32/2018). Z citovanej judikatúry EŠLP vyplýva zrejma súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje.

30. Vzhľadom na to, že ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti vylúčil porušenie práva sťažovateľky zaručeného čl. 6 dohovoru, nemohol dospieť ani k záveru o porušení práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, a preto je ústavná sťažnosť aj v časti namietaného porušenia práva podľa čl. 13 dohovoru zjavne neopodstatnená a ústavný súd ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu